

דליה ירושלמי

בצהלה היו כל הבתים זהים וכל המפתחות פתחו את כל הבתים.
32 שנים מורה בצהלה - הייתה המורה הצעירה ביותר בבית הספר.
בת 22 לימדה בכל הכיתות הנמוכות ואח"כ גבוהות.
היו כיתות א-ד ואח"כ התווספו כיתות נוספות, שכרו בית ששימש בית ספר, החדרים צפופים, השולחנות קרובים, הלוח היה תלוי על ארון קיר וזה היה חדר השינה. המבנה נבנה בשלבים, קודם נכנסו הכיתות הגבוהות אח"כ הצעירות.

בעיה ללמד בשכונה הומוגנית שבה גם חיית?

היו הרבה חברים קודם שבאתי לכאן, הכרתי תלמידים שהיו עוד בבטן אמם אבל אף פעם לא דיברתי עם הורים חוץ ממסגרת בית הספר.
היו בעיות בין התלמידים כחברה סגורה – אבל לא הייתה תחרות בין הילדים, אולי אנשים מבחוץ ראו את זה. אוטובוס נכנס אחת ל-שעה וחצי, רוב הגברים לא היו בבית והנשים הזדקקו אחת לשנייה. הצמחייה נמוכה כולם יכלו לראות מה נעשה בבית של השני. הילדים היו שובבים וכולם גדלו נהדרים. אף תלמיד לא הלך לפוליטיקה מעט מאוד אנשי קבע רובם קצינים ביחידות מובחרות אבל לא קריירה. יש הרבה כלכלנים, רופאים, מהנדסים, תעשיינים.

דליה מנהלת בית ספר 10 שנים – בית הספר מקיף של צהלה, רמות צהלה, גני צהלה ונווה שרת. ההבדל בין התלמידים של אז והיום הוא בתמימות, הילדים איבדו את התמימות היום הם יותר הישגיים, רציניים וחצופים ללא מעצורי גיל ותפקיד.

ההתמודדות לא שונה מבחינת משמעת, עשיתי הצגה של כועסת כדי להעמיד את הילד במקומו והייתי מוכרחה להעמיד פנים מתוקף תפקידי.
יותר ממחצית חיי הייתי בצהלה והקשר אל הילדים והקירות, והמקלט חוויתי את חיי. כל מנהל יוצר משהו בבית הספר, הלכתי לקראת הלמידה הפעילה, עבודה העצמית, הקבוצות ופעילות חברתית גבוהה יותר. צוות המורים טוב שלמד כל הזמן והשתדלתי שכל המורים ילמדו כדי שהצוות יהיה טוב. ההורים גם עוזרים מאוד כמורה. וכמנהלת העזרה לכלל בית הספר, ההורים תרמו כספים לאירועים לרכישת ציוד לבית הספר ולהעשרת התלמידים.
בשנים האחרונות יש התרעננות של האוכלוסייה בשכונה. נכנסו צעירים ויש כבר יותר תלמידים מצהלה בבית ספר מפעם ביחס לתלמידי השכונה. לפני 9 שנים איתרנו את כל התלמידים ואיתרנו כתובות ובאו בהמונים.

באירועי בית הספר משתפים את כל תושבי צהלה. כמו ביום ירושלים, יום הבחירות בבית הספר למועצת התלמידים. מכיתה ה' כל ילד עושה תעמולת בחירות כל ילד מגיש מצע בחירות משלו ומכינים כרטיסי בוחר ומותר לבחור ילדים ויש אחוז חסימה ומועצת התלמידים מתחלקת לועדות ולכל ועדה קשור מורה שמפעיל את הועדה.

במבצע קדש – הגן היה ברחוב ברק, לקחתי את הילד לגן והכול היה ריק. אמרתי לו יוני אם תהיה אזעקה תברח לבית הזה, ולא עלה על דעתי לחכות עם הילד ולא ללכת לבית הספר.

בששת הימים – שנה ראשונה לתלבושת אחידה. נכנסתי לכיתה כדי לדבר עם מורה בשם גאולה יצאתי מהכיתה ואמרתי לעצמי הילד הזה מוכר לי. לא זכרתי את בני בגלל התלבושת האחידה.
הייתה אזעקה, כ-20-8 בוגרים חפרו שוחות. לא הספיקו לחפור אותם, הכנסנו את הילדים לחדרי המלאכה וחלק לאורך המסדרון המנהל ברוך אמר כל הזמן למורות, אל תדאגו למרות האזעקה, הכול יהיה בסדר.

מלחמת יום כיפור – הכי איומה כי נפלו הרבה מאוד תלמידים ועל קיר בית הספר עשינו קיר ותלינו בתוכו את כל התלמידים שנפלו ואח"כ נוספו עוד שניים.

במלחמת של"ג – הפצוע הראשון במלחמה היה משלנו, יחד עם זה הרבה דברים שמחים.
בשבועות טקס בנות מצווה – מחרימה כדורים- אסור לשחק בכדורגל רק בשטח המגודר ואין לנו ברירה. ומחכה לחג כדי להחזיר להם. זה די מאפיין בנים שכועסים בעניין זה עלי.